

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΗΡΩΑΣ

Όλα ξεκίνησαν στις 2 Ιανουαρίου 2003, όταν έτυχε να περνάω από μια γειτονιά στις Σέρρες. Εκείνη τη μέρα, καθώς επισκέφτηκα ένα από τα λίγα γραφικά καφενεία της περιοχής για μια εργασία του σχολείου, γνώρισα έναν πολύ σπουδαίο άνθρωπο που είχε δώσει όλη την περιουσία και τα υπάρχοντά του, για να σωθεί η χώρα από την υποδούλωση των Γερμανών. Ωστόσο, πολύ λίγοι γνώριζαν γι' αυτόν τον κύριο και τη βοήθεια που πρόσφερε στη χώρα μας κατά τη διάρκεια του πολέμου του 1940. Δεν έχασα λοιπόν την ευκαιρία και του πρότεινα να του πάρω μια συνέντευξη, εάν και ήθελε ο ίδιος φυσικά. Ο κύριος δέχτηκε και έτσι μέσα στις επόμενες εβδομάδες τον επισκέφτηκα, για να μάθω περισσότερα.

Ο κύριος αυτός ονομαζόταν Λεωνίδας Στεργίου και ήταν υπολοχαγός στις μάχες του 40. Όταν πολέμησε ήταν 25 χρονών και ήταν ήδη παντρεμένος με τον έρωτα της ζωής του, την κυρία Περσεφόνη, είχε 5 αδέρφια και προερχόταν από εύπορη οικογένεια. Όμως οι γονείς του είχαν φύγει από τη ζωή λόγω μιας ασθένειας. Όταν μάλιστα του ζητήθηκε να πάει στη μάχη ήταν η τρίτη ημέρα μετά τον γάμο του, γεγονός που στεναχώρησε πολύ τον ίδιο και τη γυναίκα του, γιατί φοβόντουσαν μήπως δεν κατάφερναν να ξανασυναντηθούν ή στην χειρότερη περίπτωση να πουν το τελευταίο αντίο. Τότε μου έδειξε φωτογραφίες από τον γάμο και την οικογένειά του και άρχισε να μου λέει τα πάντα γι' αυτούς. Είχε περάσει όμως η ώρα και έτσι αποφασίσαμε να κάνουμε τη συνέντευξη μια άλλη φορά.

Η ημέρα της συνέντευξης ήταν η 12^η Φεβρουαρίου του 2003, μια βροχερή και κρύα ημέρα για τα δεδομένα του καιρού εκείνο τον μήνα. Ήταν σαν ο καιρός να με προετοιμάζε να ακούσω κάτι σκληρό που δεν θα μπορούσε να χωρέσει ο νους μου αλλά εγώ παρ' όλα αυτά συνέχισα ακάθεκτα την πορεία μου προς το σπίτι του κυρίου Λεωνίδα, για να μάθω τη σκληρή αλήθεια του πολέμου και το προσωπικό του μαρτύριο.

Μόλις έφτασα εκεί, αποφασίσαμε μαζί με τον κύριο Λεωνίδα και τη δασκάλα μου που με συνόδευε να επισκεφτούμε το Οχυρό του Ρούπελ, για να μας διηγηθεί την ιστορία του. Έτσι από το σπίτι του κυρίου Λεωνίδα βρεθήκαμε στα οχυρά, ένα μέρος συγκίνησης για τον ίδιο. Με δάκρυα στα μάτια, καθίσαμε και άρχισε να αφηγείται την ιστορία του.

- Ας ξεκινήσουμε λοιπόν με κάποια ιστορικά γεγονότα να μπείτε στο νόημα, είπε ο κύριος Λεωνίδας. Η μάχη των οχυρών ήταν η πρώτη μάχη της γερμανικής εισβολής στην Ελλάδα και διεξήχθη ανατολικά του Αξιού ποταμού, στα ελληνοβουλγαρικά σύνορα. Διήρκεσε 3 ημέρες, από τις 6 Απριλίου έως και τις 9 Απριλίου του 1941 και έληξε με νίκη των Γερμανών. Ο λόγος που οι Γερμανοί επιτέθηκαν στην Ελλάδα ήταν η αποτυχία της εισβολής των Ιταλών στη Ελλάδα, στις 28 Οκτωβρίου 1940. Οι συνεχείς ήττες και οι υποχωρήσεις του ιταλικού στρατού στην Αλβανία ανάγκασαν τους Γερμανούς να επέμβουν με την επιχείρηση «Μαρίτα».

- Και πόσοι ήταν οι νεκροί; ρώτησα με περιέργεια.

- Οι νεκροί ήταν γύρω στις 1.400 και περισσότερες ψυχές, ενώ 192 ήταν οι αγνοούμενοι και 2.403 και παραπάνω ήταν οι τραυματίες, απάντησε.

Εμένα το χαρτί της επιστράτευσης έφτασε το βράδυ της Τετάρτης 26 Μαρτίου 1941. Μαζί με τη γυναίκα μου Περσεφόνη σκεφτόμασταν τι να κάνω. Δεν θέλαμε να χωριστούμε τόσο γρήγορα, καθώς ήταν η τρίτη μέρα του γάμου μας και φοβόμασταν να πούμε το τελευταίο αντίο. Ήμουν όμως αξιωματικός και είχα την ευθύνη πολλών ανθρώπων. Καθίσαμε όλο το βράδυ και συζητούσαμε για την καλύτερη λύση που θα ικανοποιούσε και τους δυο μας. Καταλήξαμε ότι έπρεπε να παρουσιαστώ το πρωί, γιατί θα ήταν χειρότερο να ζούσα ως φυγάς παρά να πέθαινα, έστω κι αν δεν είχαμε προλάβει να ζήσουμε τη ζωή μας ως ζευγάρι. Η Περσεφόνη ετοίμασε τα πράγματά μου, πήρα το άλογό μου, την χαιρέτησα και πήγα στα Οχυρά του Ρούπελ μαζί με τους υπόλοιπους στρατιώτες.

Οι Γερμανοί έφτασαν τα ξημερώματα της 6^{ης} Απριλίου και ο πόλεμος ξεκίνησε. Οι πρώτες ώρες ήταν ευνοϊκές για εμάς. Είχαμε πολύ λίγα θύματα και οι Γερμανοί έχαναν στρατιώτες και πολεμοφόδια. Ένα γεγονός που με στεναχώρησε ήταν πως εκείνη τη μέρα σκοτώθηκε ο καλύτερός μου φίλος και υπεύθυνος της Ομάδας Α. Μπορώ να πω ότι κι εγώ είχα μερίδιο ευθύνης για τον θάνατό του και αυτό με στεναχωρούσε πολύ. Γιατί θα μπορούσα να είχα στείλει μερικούς στρατιώτες, όταν ζητούσε βοήθεια... αλλά δεν ενημερώθηκα έγκαιρα και όταν μου το είπαν ήταν πολύ αργά.

Το βράδυ ήταν δύσκολο και καταθλιπτικό μέσα στα οχυρά, καθώς όλοι σκέφτονταν τις οικογένειές τους. Όμως η αγάπη για την πατρίδα και η πίστη στη νίκη μάς έδινε θάρρος και δύναμη να ξεκινήσουμε. Εγώ ήθελα να πάω στη γυναίκα μου και να περάσω το βράδυ μαζί της. Περίπου εκείνη την ώρα πίναμε το τσάι μας και θα καθόμασταν μπροστά στο τζάκι, όπου θα συζητούσαμε με τις ώρες και μετά θα πηγαίναμε για ύπνο. Τώρα όμως ξάπλωνα κάτω στα παγωμένα εδάφη του οχυρού.

Το επόμενο πρωί εμείς συνεχίσαμε τις στρατιωτικές επιτυχίες, χωρίς πολλά θύματα. Εγώ όλη μέρα αντιμετώπιζα με επιτυχία τους Γερμανούς, οι οποίοι έχαναν πολλούς στρατιώτες και δεν ήξεραν τι να κάνουν. Εκείνη τη μέρα συνέβη κάτι πολύ περίεργο. Καθώς είχα πάει σε έναν λόφο να ειδοποιήσω τους στρατιώτες μου, συνάντησα έναν νεαρό Γερμανό στρατιώτη. Κατευθείαν έβγαλα το όπλο μου, αλλά εκείνος έπεσε κάτω, πέταξε το όπλο του και άρχισε να μου φωνάζει λέγοντας στα γερμανικά: «Σκότωσέ με, σε παρακαλώ». Εγώ, επειδή ήξερα γερμανικά, μπόρεσα να καταλάβω τι μου είπε. Τον λυπήθηκα και δεν μπόρεσα να τον σκοτώσω. Τον πήρα, όμως, μέσα στο οχυρό. Όλοι γύρω μου ήταν αρνητικοί μ' αυτή μου την απόφαση εκτός από τον βοηθό μου, τον Γιάννη. Εμένα, όμως, δε με ένοιαζε, γιατί ήθελα να μάθω τον λόγο που τον έκανε να παρακαλεί, για να τον σκοτώσουν. Έτσι, τον πήρα μακριά από όλους τους άλλους και άρχισα να του μιλάω στα γερμανικά ρωτώντας τον, γιατί ήθελε να πεθάνει. Αυτός μου είπε κάτι τρελό που δεν μπορούσε να το συλλάβει το μυαλό μου, ότι δηλαδή τον ανάγκασαν οι γονείς του να γίνει στρατιώτης του Χίτλερ και να έρθει στην Ελλάδα, για να την καταλάβει. Ο ίδιος δεν ήθελε τίποτα από όλα αυτά. Έπρεπε, όμως, να τα ανεχθεί, γιατί η οικογένειά του ήταν πολύ γνωστή στη Γερμανία και δεν έπρεπε να ντροπιάσει το όνομά τους. Το γεγονός, όμως, που τον έκανε να θέλει να πεθάνει ήταν

ότι θαύμαζε την Ελλάδα, καθώς από μικρός μελετούσε για τους αρχαίους Σπαρτιάτες και Αθηναίους, και δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι τώρα πολεμά εναντίον των Ελλήνων. Κατάλαβα τι περνούσε αυτός ο άνθρωπος και έτσι αποφάσισα να τον σώσω.

Το σχέδιό μου ήταν αυτός, το άλογό μου και ο βοηθός μου, ο Γιάννης, να πάνε να κρυφτούν στο σπίτι μου και να δώσουν ένα γράμμα στη γυναίκα μου. Αμέσως, άρχισα να γράφω το γράμμα. Της έλεγα πώς περνούσα, τι έκανα, ότι μου έλειπε, τι έπρεπε να κάνει με αυτό το παιδί, να μου στείλει και αυτή τα νέα της και φυσικά της έγραφα πως την αγαπώ. Όταν σταμάτησαν τα πυρά και οι Γερμανοί πήγαν για ύπνο, τους φυγάδευσα και επέστρεψα πίσω στους στρατιώτες μου.

Το επόμενο πρωί τα πράγματα ήταν δύσκολα. Οι Έλληνες χάναμε. Όταν επέστρεψε ο Γιάννης, αποσύρθηκα για λίγο από τη μάχη, για να ακούσω τι είχε να μου πει. Ο ίδιος είπε πως η Περσεφόνη ήταν υγιέστατη, προσευχόταν για μένα και έκλαιγε όλη μέρα. Είπε, επίσης, πως θα έκανε αυτά που της ζήτησα στο γράμμα και πως δέχτηκε με χαρά τον Γερμανό στρατιώτη. Όταν επέστρεψα στη μάχη, τα πράγματα είχαν γίνει λίγο καλύτερα. Νικούσαμε και πάλι όμως είχαμε περισσότερα θύματα από όλες τις άλλες μέρες.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας περίεργος ήχος πολύ ύποπτος. Αποφάσισα να πάω να δω τι είναι. Όταν έφτασα, κατάλαβα ότι ήταν παγίδα και ήξερα πως έπρεπε να φύγω αμέσως από εκεί. Όμως δεν πρόλαβα και ένας Γερμανός με πέτυχε στο στήθος στη δεξιά πλευρά. Τότε όλα θόλωσαν και η ζωή μου πέρασε μπροστά από τα μάτια μου. Ο Γερμανός με παράτησε εκεί και εγώ ήμουν ανήμπορος να κάνω οτιδήποτε. Μετά από λίγες ώρες, το άλογό μου, ο Σπίθας, με βρήκε από τη μυρωδιά και προσπάθησε να φέρει βοήθεια, αλλά κανείς δεν του έδωσε σημασία. Τότε με έδεσε στα πόδια του και άρχισε να με σέρνει μέχρι ένα σημείο που βρισκόταν ο Γιάννης, ο οποίος έκανε ό,τι μπορούσε για να με κρατήσει στη ζωή.

Την επόμενη ημέρα, 9 Απριλίου, η ελληνική κυβέρνηση διέταξε την παράδοση των οχυρών και έτσι ο πόλεμος σταμάτησε. Όλοι επέστρεφαν στα σπίτια τους καταβεβλημένοι και στενοχωρημένοι που η χώρα μας υποδουλώθηκε στον γερμανικό ζυγό, εγώ όμως πάλευα για τη ζωή μου στο στρατιωτικό νοσοκομείο της Θεσσαλονίκης όπου μεταφέρθηκα, μαζί με άλλους τραυματίες, χωρίς να έχω κάποιον για στήριγμά μου. Η Περσεφόνη με περίμενε στο σπίτι με κλάματα χαράς αλλά εγώ δεν γυρνούσα. Το βράδυ ο Γιάννης πήγε σπίτι μου και την ενημέρωσε. Αυτή ζαλίστηκε, έπεσε κάτω και όταν ξύπνησε ήταν στο νοσοκομείο. Την είχε φέρει ο Γιάννης. Όλοι οι γιατροί έλεγαν στην Περσεφόνη και στον Γιάννη πως δεν υπήρχε περίπτωση να γλιτώσω από το θάνατο και πως τα τραύματά μου ήταν πολλά. Εγώ άκουγα τα πάντα, αλλά δεν μπορούσα να ξυπνήσω ή να κουνηθώ. Καταλάβαινα, όμως, τον πόνο και τη θλίψη στη φωνή της γυναίκας μου. Το βράδυ η κατάστασή μου επιδεινώθηκε. Εκείνη είχε παρακαλέσει τον πατέρα της, ο οποίος ήταν μοναχός, να με τάξει στην Παναγιά για να γίνω καλά και να μπορέσω να ζήσω. Όλοι προσεύχονταν για εμένα αλλά καμιά ελπίδα. Τώρα όλοι βασιζόνταν σε ένα θαύμα της επιστήμης.

Το επόμενο πρωί με εγγείρισαν και άρχισα να γίνομαι καλύτερα. Μετά από δύο ώρες ξύπνησα αλλά δεν μπορούσα να κουνηθώ. Η Περσεφόνη άρχισε να κλαίει και να με αγκαλιάζει. Μετά από έναν μήνα επέστρεψα στο σπίτι μου με τη γυναίκα μου και ανάρρωνα για τους υπόλοιπους τρεις μήνες. Μέσα σε όλα αυτά είχαμε και την εισβολή των Γερμανών στην Ελλάδα, το οποίο με στενοχωρούσε αφάνταστα, γιατί δεν μπορούσα να κάνω κάτι. Αποφάσισα όμως με την Περσεφόνη να χαρίσουμε το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μας στον ελληνικό Αγώνα. Όσον αφορά τον Γερμανό φίλο μου, έμαθε την ελληνική γλώσσα, έζησε κοντά μας, παντρεύτηκε την αδερφή μου και μετακόμισαν στο πατρικό μας. Εγώ με την Περσεφόνη αποκτήσαμε τρία παιδιά μέσα στην Κατοχή, όμως ο ένας γιος μας πέθανε από το κρύο και την πείνα. Εγώ συνέχισα να πολεμάω με την ομάδα μου, τραυματίστηκα αρκετές φορές αλλά μετά δεν μπόρεσα να συνεχίσω».

-Ευχαριστούμε πάρα πολύ για τη συνεργασία σας και για όλα αυτά που προσφέρατε στη χώρα μας. Να είστε πάντα καλά και ευτυχισμένος, είπα εγώ.

Την επόμενη μέρα παρουσίασα την εργασία μου στην τάξη και όλοι οι συμμαθητές μου ήταν κατενθουσιασμένοι.

Καρυπίδου Ευαγγελία/Β΄ Γυμνασίου Σκοτούσσας